

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobce: **L. K.,** zastoupeného Mgr. Barborou Kubinovou, advokátkou se sídlem Milešovská 1312/6, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy,** se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2012, č. j. MSMT-38268/2012-30, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2016, č. j. 9 A 167/2012 – 268,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Univerzita Karlova v Praze rozhodnutím ze dne 21. 11. 2011, č. j. 7228/11/III/Ko, zamítla žádost o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace, které žalobce získal na Zakarpatské státní univerzitě v Užhorodu na Ukrajině (dále jen „Zakarpatská univerzita“).

[2] Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zrušil rozhodnutí univerzity a zastavil řízení pro překážku litispendence, neboť se dozvěděl, že doposud nebylo pravomocně

ukončeno řízení vedené o předchozí žádosti žalobce v téže věci zahájené u jiného správního orgánu – Západočeské univerzity v Plzni.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 19. 12. 2014, č. j. 9 A 167/2012 – 183. Ke kasační stížnosti stěžovatele Nejvyšší správní soud zrušil uvedený rozsudek rozsudkem ze dne 29. 7. 2015, č. j. 1 As 22/2015 – 143, neboť městský soud neprovedl důkazy navržené žalobcem v podání ze dne 18. 7. 2014 k otázce litispendence, ani takový postup neodůvodnil. Zbývající kasační námitky týkající se nicotnosti správních rozhodnutí a překvapivosti rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými.

[4] Následně městský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu opět zamítl. Při jednání rozhodl, že nebude provádět důkaz listinami navrženými žalobcem v podání ze dne 18. 7. 2014, neboť tyto listiny nedokládají žádné skutečnosti, které by mohly být rozhodné pro posouzení žaloby a skutkového a právního stavu věci. Správní spis obsahuje dostatečné a relevantní podklady k odpovědi na spornou otázku, kdy bylo zahájeno řízení o uznání zahraničního studia žalobce a jak probíhalo.

[5] S ohledem na vázanost právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku kasačního soudu městský soud posuzoval napadené rozhodnutí již jen v rozsahu otázky překážky věci zahájené. Pro posouzení uvedené otázky byla podstatná totožnost předmětu řízení a to, co bylo podanou žádostí požadováno. V posuzované věci má být rozhodnuto o žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání, a to na celém území České republiky. Totožnost předmětu řízení zahájených různými žádostmi žalobce zakládá skutečnost, že má být obecně uznáno, zda je konkrétní zahraniční vzdělání rovnocenné. Jinými slovy, předmětem řízení je vždy uznání konkrétního vzdělání žalobce. Názory, které žalobce předestřel ohledně porovnávání studijních programů, nesouvisejí s otázkou existence překážky věci zahájené, ale mohly by mít vliv pouze na věcné posouzení jeho žádostí. Uvedené závěry městský soud podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 6 As 153/2014 – 108, a rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 6. 10. 2015, č. j. 29 A 5/2013 – 299.

[6] V posuzované věci je rozhodné, že žalobce podal žádost o uznání svého zahraničního studia v oboru Právo a právní věda u několika vysokých škol v České republice, a je nesporné, že řízení o první žádosti žalobce podané dne 29. 11. 2010 u Západočeské univerzity v Plzni nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 11. 8. 2012) ukončeno. Žalobcem navržené důkazy se (až na dvě rozhodnutí zmíněná dále) vztahovaly k jeho tvrzení o odlišnostech v rozsahu a obsahu státních zkoušek a k výkladu pojmu „*hrubé rysy společné všem studijním programům*“, tedy ke skutečnostem, které by mohly být posuzovány až věcně v rámci řízení o nostrifikaci. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2011 a rozhodnutí Západočeské univerzity ze dne 27. 4. 2011 pak soud neprovedl proto, že byla součástí správního spisu a nebylo by účelné provádět znova důkazy, které již provedl správní orgán.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodu, který výslovně podřadil pod § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s“). Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že uplatnil také námitky podle písmene a) téhož ustanovení.

[8] Městský soud se podle stěžovatele nevypořádal s ani jednou z námitek vznesených v podání stěžovatele ze dne 29. 2. 2016 poté, kdy Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.
[9] Ani zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu se s argumenty stěžovatele nevypořádal, přestože obsahuje část nazvanou „*k námitkám vad způsobujících nicotnost prvostupňového rozhodnutí*“. Městský soud nemohl být vázán právním názorem kasačního soudu, protože ten svůj názor přezkoumatelně nevyjádřil. Podle stěžovatele proto na nyní předloženou kasační stížnost nedopadá § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Pokud námitky stěžovatele nevypořádal ani následně městský soud, zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností. Stěžovatel proto podrobně zopakoval námitky týkající se nicotnosti napadených správních rozhodnutí, které uplatnil v předchozí kasační stížnosti.

[10] Obdobně v části týkající se překvapivosti rozhodnutí je zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu nepřesvědčivý a nepřezkoumatelný, neboť se vyhýbá konfrontaci s námitkami stěžovatele. Také městský soud ponechal námitky stěžovatele bez jakékoliv reflexe. Stěžovatel proto zahrnul do nyní předložené kasační stížnosti také svou argumentaci týkající se překvapivosti rozhodnutí uplatněnou v předchozím řízení před Nejvyšším správním soudem.

[11] Nejvyšší správní soud neřešil v předchozím řízení námitku uvedenou v čl. V. kasační stížnosti směřující proti nesprávnému posouzení žalobního bodu, který vytkl žalovanému nevypořádání odvolací námitky nicotnosti. Úvaha Nejvyššího správního soudu, že vypořádání této námitky by bylo nadbytečné s ohledem na existenci překážky věci zahájené, je nesprávná. Městský soud nebyl v této otázce vázán právním názorem kasačního soudu, protože ten se danou námitkou nezabýval, bylo proto povinností městského soudu, aby tuto námitku vypořádal.

[12] Dále stěžovatel připomněl, že o uznání studia získaného na Zakarpatské univerzitě vede více soudních sporů. Krajské soudy původně vyšly z definice předmětu řízení obsažené v žalobách. Přestože to následný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 153/2014 – 108 popíral, byl vystavěn na odlišné argumentaci než rozsudky vydané v prvním stupni a vyšel z odlišného základního předpokladu při vymezení předmětu řízení. Nejvyšší správní soud „*zaútočil*“ na dílčí právní závěr krajských soudů i stěžovatele a nově v rozporu s ustálenou judikaturou napříč všemi právními odvětvími zúžil předmět řízení pouze na žadatelem tvrzený nárok. Na tento právní názor již stěžovatel nemohl reagovat. Po vydání citovaného rozsudku se krajské soudy odklonily od své předchozí argumentace a začaly od Nejvyššího správního soudu opisovat.

[13] Stejně postupoval i městský soud v nyní posuzované věci veden snahou o co nejjednodušší čárku, což mu umožnilo vyhnout se nesouhlasné argumentaci

stěžovatele a odmítnout provedení navržených důkazů. Tím, že se městský soud odklonil od svého předchozího názoru na vymezení předmětu řízení, aniž by tento postup vysvětlil, zatížil napadený rozsudek nepřezkoumatelností. Městský soud se mylně domníval, že v České republice existuje precedenční systém, rozsudek č. j. 6 As 153/2014 – 108 nebyl vydán v téže věci. Pokud se soud domnívá, že je vázán něčím, čím vázán není, jedná se o jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a porušení čl. 95 odst. 1 Ústavy, podle kterého je soud vázán pouze zákonem a mezinárodní smlouvou. Není myslitelné, aby se soud odmítl zabývat argumentací zpochybňující závěry judikatury.

[14] Podle stěžovatele je bezvýznamný názor městského soudu, že totéž vzdělání nelze uznat jedné osobě víckrát. Tento názor se vztahuje k překážce věci rozhodnuté, nikoliv k překážce věci zahájené. Tyto překážky nejsou totožné a nemusí se vztahovat na totožné situace. Pokud by bylo vydáno osvědčení o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání jedním správním orgánem, založilo by to překážku věci rozhodnuté vůči jiným dosud neskončeným řízením o uznání tohoto vzdělání v České republice. Totéž vzdělání by tedy nemohlo být uznáno dvakrát ani podle výkladu stěžovatele. Pokud by byl správný názor Nejvyššího správního soudu, znamenalo by to sjednocení podmínek pro překážku věci rozhodnuté a překážku věci zahájené. Podle správního řádu jsou však tyto překážky vymezeny odlišně. Závěr, který by nutil stěžovatele čekat na výsledek prvního řízení, než by mohl podat další žádost, by zbytečně prodlužoval dobu, kdy bude zahraniční vysokoškolské vzdělání uznáno.

[15] Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku č. j. 6 As 153/2014 – 108 k nesprávnému právnímu závěru, protože nesprávně vyložil pojem „*předmět řízení*“. Z výše popsaných důvodů nelze uplatnit teleologický argument, že totéž vzdělání nemůže uznáno dvakrát. Pokud by měl platit další právní názor vyslovený v citovaném rozsudku, že se porovnávají podstatné rysy společné všem obdobným studijním programům akreditovaným v České republice, došlo by v rozporu se zákazem synonymického výkladu k významovému sjednocení pojmů „*obdobné studijní programy*“ [§ 89 odst. 1 písm. b) zákona o vysokých školách] a „*studijní programy neodlišující se v podstatných rysech*“ [§ 90 odst. 5 téhož zákona]. Důsledkem by bylo sjednocení podmínek pro založení věcné příslušnosti a pro zamítnutí žádosti, což by vyřadilo z používání § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách. V případě shledání odlišnosti studijních programů v podstatných rysech by se zároveň nemohlo jednat o podobné studijní programy, a nebyla by tak vůbec dána věcná příslušnost k rozhodování. Řízení by proto nemohlo být ani zahájeno, tudíž ani zastaveno. Podle argumentace Nejvyššího správního soudu by byla dána překážka věci zahájené pouze tehdy, pokud by zahraniční vysokoškolské vzdělání bylo ekvivalentní. Přestože stěžovatel tuto argumentaci v řízení opakovaně uvedl, městský soud ji nereflektoval.

[16] Názor o porovnání zahraničního studijního programu s hrubými rysy společnými všem obdobným studijním programům v České republice je nesprávný již jen z toho důvodu, že předmětem porovnání jsou „*obdobné studijní programy*“. Tento pojem se nekryje s pojmem „*programy, které se neliší v podstatných rysech*“, který má užší význam. Pod pojem obdobné studijní programy spadají i ty, které se v podstatných rysech od porovnávaného studijního programu odlišují, a tedy se odlišují i samy od sebe, proto nemohou žádné hrubé (podstatné) rysy společné všem obdobným studijním programům

uskutečňovaným v České republice existovat. Připuštění argumentace v předchozím rozsudku městského soudu by znemožnilo použití § 90 odst. 5 zákona o vysokých školách.

[17] „*Z opatrnosti*" stěžovatel zopakoval také námitky týkající se porovnávání hrubých (podstatných) rysů společných všem obdobným studijním programům v České republice, které uplatnil v řízení před městským soudem. Pokud by měly být porovnávány studijní programy v hrubých rysech, nedávalo by smysl, proč by nostrifikaci prováděly jednotlivé vysoké školy uskutečňující obdobný studijní program. Vysoká škola nemá informace o ostatních studijních programech na dalších vysokých školách, tedy ani nemůže dovodit, co by měly být ony hrubé rysy. Výklad stěžovatele podporuje správní praxe, podle které je předmětem řízení srovnání dvou studijních programů – zahraničního a konkrétního obdobného studijního programu uskutečňovaného na vysoké škole, kde je žádost o uznání podána. Tato ustálená praxe nezná žádný pojem hrubé rysy společné všem obdobným studijním programům akreditovaným v ČR. Tento závěr vyplývá např. z Nostrifikačního řádu Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 25. 1. 2007, nebo rozhodnutí Univerzity Karlovy v Praze ze dne 21. 11. 2011 v nyní posuzované věci (byť je nicotné). V této souvislosti stěžovatel navrhl k důkazu zmíněný nostrifikační řád, rozhodnutí Univerzity Palackého v Olomouci ze dne 28. 4. 2011 rozhodnutí Západočeské univerzity v Plzni ze dne 27. 4. 2011, rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2011 a tři internetové stránky Univerzity Palackého v Olomouci, Západočeské univerzity v Plzni a Masarykovy univerzity.

[18] Městský soud opřel své závěry o tvrzení, že akreditace ve smyslu § 78 a násl. zákona o vysokých školách zaručuje vzájemnou slučitelnost obdobných studijních programů poskytovaných vysokými školami v České republice. Není však zřejmé, na základě čeho městský soud k takovému závěru dospěl. Akreditace nezaručuje vzájemnou slučitelnost programů, ale splnění minimálních požadavků, které jsou na ně kladeny.

[19] Dále stěžovatel nesouhlasil s odkazem žalovaného na Úmluvu o uznávání kvalifikací týkajících se vysokoškolského vzdělávání v evropském regionu (č. 60/2000 Sb. m. s.). Ustanovení této úmluvy nejsou samovykonatelná a nemohou založit práva ani povinnosti subjektům vnitrostátního práva.

[20] Pro případ námitky ze strany žalovaného, že stěžovatel porušil § 8 odst. 1 věty druhé správního řádu, stěžovatel uvedl, že citované ustanovení nestanoví účastníku řízení povinnost oznamovat překážku věci zahájené. Jediným důsledkem nesplnění požadavku daného ustanovení může být, že se účastník nemůže dovolávat jeho porušení ze strany správního orgánu. To stěžovatel nečinil.

III. Vyjádření stran

[21] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na svá předchozí vyjádření v dané věci. K otázce litispendence poznamenal, že stěžovatel vyložil nostrifikační správní praxi nesprávně. Tvrzení, že se srovnávají odlišné studijní programy český vysokých škol (a že se tedy nemůže jednat o věc se stejným skutkovým základem) je nepřípadná, protože

veřejná vysoká škola může obecně uznat platnost zahraničního vysokoškolského vzdělání i pouze na základě znalosti úrovně zahraniční vysoké školy. Ze skutečnosti, že veřejné vysoké školy mohou srovnávat studijní programy, nelze dovodit rozdílnost předmětů řízení vedených o žádostech téhož žadatele podaných u různých vysokých škol. Konkrétní zahraniční vysokoškolské vzdělání je buď v České republice uznáno, anebo není. Nemůže být ale uznáno několikrát. Podání žádosti o uznání zahraničního vysokoškolského vzdělání zakládá překážku litispendence až do ukončení řízení o dané žádosti. Teprve po nabytí právní moci zamítavého rozhodnutí může žadatel podat další žádost na jiné vysoké škole. V posuzované věci proto podání žádosti u Západočeské univerzity založilo překážku věci zahájené. K otázce nostrifikační správní praxe žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 153/2014 – 108. Také v otázkách nicotnosti rozhodnutí, překvapivosti rozhodnutí a aplikace § 36 odst. 3 žalovaný odkázal na předchozí rozsudky Nejvyššího správního soudu ve věcech stěžovatele.

[22] V replice stěžovatel poukázal na v mezidobí vydaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2016, č. j. 9 As 286/2015 – 60, který podle stěžovatele představuje třetí názorový proud správních soudů. V tomto rozsudku se soud odchýlil při vymezení předmětu řízení od svého dříve vysloveného neudržitelného a účelového názoru a přiklonil se k výkladu tohoto pojmu, jak je definován právní doktrínou i soudní judikaturou v jiných právních odvětvích. Soud vymezil, byť nepřesvědčivě a nepřezkoumatelně, předmět řízení jako skutkový základ, nikoliv jako procesní nárok. Je ovšem zarážející, že nevysvětlil odklon od rozsudku č. j. 6 As 153/2014 – 108. Pokud by nyní Nejvyšší správní soud chtěl zaujmout některý z uvedených názorů, musel by nejprve postupovat podle § 17 s. ř. s.

[23] V rozsudku č. j. 9 As 286/2015 – 60 ovšem Nejvyšší správní soud učinil stejný *„fígl"* jako v předchozím řízení, kdy změnil svůj právní názor způsobem, který mu umožnil vyhnout se argumentaci stěžovatele. Při vymezení předmětu řízení soud vybral pouze ten výsek, který je ve všech řízeních shodný, aby mohl dovodit překážku věci zahájené. Podle stěžovatele předmět řízení, resp. skutek, tvoří studijní program zahraniční vysoké školy a studijní program tuzemské veřejné vysoké školy. Bez porovnání těchto studijních programů nelze vydat rozhodnutí ve věci samé. Studijní program je u každé veřejné vysoké školy odlišný, proto je odlišný také předmět řízení u každého řízení zahájeného u jiné vysoké školy. Kompletním skutkem proto není pouze žadatelem získané vzdělání na zahraniční vysoké škole, neboť pouze tato okolnost nepostačuje pro závěr o (ne)důvodnosti žádosti.

[24] V podání ze dne 13. 3. 2017 stěžovatel zopakoval, že z jedinečnosti každého studijního programu akreditovaného v ČR vyplývá, že tyto programy nemají společné prvky a neexistují ani žádné požadavky na obsah studijního programu v jakémkoliv oboru. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť z něj nevyplývá, z jakého důvodu je studijní program Západočeské univerzity obdobný studijnímu programu uskutečňovanému Univerzitou Karlovou. Jednotlivá řízení mohou skončit jiným a přitom správným výsledkem. Z logiky věci tedy vyplývá, že se nemůže jednat o totožné věci.

pokračování

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

IV.a Přípustnost kasační stížnosti

[25] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti, protože v posuzované věci již dříve rozhodl rozsudkem č. j. 1 As 22/2015 – 143, jímž ke kasační stížnosti stěžovatele zrušil původní rozsudek městského soudu.

[26] Kasační stížnost není v zásadě přípustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem [§ 104 odst. 3 písm. a) věta před středníkem s. ř. s.]. Základním smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud nemusel opakovaně zabývat věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný pro nižší soud a nižší soud se tímto právním názorem řídil (srov. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05).

[27] Samotný § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje z uvedeného pravidla výjimku. Kasační stížnost je přípustná, je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku.

[28] Přípustnost kasační stížnosti je tedy omezena ve vztahu k otázkám již dříve v téže věci Nejvyšším správním soudem závazně posouzeným (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS). Toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), a tím, že vylučuje možnost brojit proti němu kasačními námitkami, vylučuje i možnost Nejvyššího správního soudu, aby sám svůj původní závazný právní názor k nové kasační stížnosti v téže věci revidoval. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také on sám, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Změny původně vysloveného právního názoru se senát, který o nové kasační stížnosti rozhoduje, nemůže domoci ani předložením věci rozšířenému senátu postupem podle § 17 s. ř. s. (viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, č. 1723/2008 Sb. NSS). Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování.

[29] Kasační stížnost je tedy nepřípustná zejm. v případě, kdy účastník řízení brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (viz např. rozsudky ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 – 139, ze dne 8. 6. 2011, č. j. 6 As 4/2011 – 136, ze dne 22. 9. 2011, č. j. 6 Ads 14/2011 – 241, nebo ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012 – 55).

[30] Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. další výjimky s ohledem na dodržení smyslu a účelu rozhodování Nejvyššího správního soudu. Uvedené ustanovení nelze vztáhnout zejména na případy, kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo

odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 79/2009 – 165).

[31] Opakovaná kasační stížnost je přípustná i v případě, kdy krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, i když nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a *obiter dictum* ve zrušujícím rozsudku (viz rozsudek ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 25/2009 – 71, srov. také usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 – 56). Obdobně může být podstatně změněn i právní stav, a to změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, za situace bránící aplikaci původního předpisu; podobně i deklarací protiústavnosti předpisu Ústavním soudem (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 – 56).

[32] Podle rozšířeného senátu nelze odmítnout jako nepřípustnou ani opakovanou kasační stížnost, je-li jejím argumentačním základem podstatná změna judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí – například pokud by o rozhodné právní otázce uvážil jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva nebo Soudní dvůr EU (viz usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 – 56).

[33] Lze shrnout, že přípustnost opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil.

[34] Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil jednotlivé kasační námitky z hlediska výše uvedených kritérií přípustnosti a shledal, že jejich podstatnou část vypořádal již ve svém předchozím rozsudku č. j. 1 As 22/2015 – 143. Soud se podrobně a v úplnosti věnoval námitkám nicotnosti a překvapivosti rozhodnutí (v návaznosti na tvrzené porušení § 36 odst. 3 správního řádu). Stěžovatel městskému soudu nevytýká, že se závazným právním názorem neřídil, ale pouze se závěry Nejvyššího správního soudu polemizuje. Takové námitky jsou z výše uvedených důvodů nepřípustné. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovateli, že závěry rozsudku č. j. 1 As 22/2015 – 143 nebyly pro městský soud závazné, protože podle stěžovatele byl uvedený rozsudek nepřezkoumatelný. Stěžovatel zaměňuje nespokojenost s neúspěchem v soudním řízení za nepřezkoumatelnost. Skutečnost, že stěžovatel s argumenty uvedeného rozsudku nesouhlasí, neznamená, že nejsou dostatečné pro závěr, ke kterému soud dospěl. Na plné odůvodnění rozsudku č. j. 1 As 22/2015 – 143 soud pro stručnost odkazuje. Pro úplnost soud doplňuje, že shodně posoudil námitku nicotnosti ve skutkově a právně obdobné věci stěžovatele v rozsudku ze dne 17. 7. 2013, č. j. 6 Ans 3/2013 – 31. Ústavní stížnost stěžovatele proti uvedenému rozsudku Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 30. 9. 2014, sp. zn. I. ÚS 3118/13.

[35] Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 1 As 22/2015 – 143 zrušil původní rozsudek městského soudu, protože městský soud neprovedl důkazy navržené stěžovatelem, ani takový postup neodůvodnil. S ohledem na skutečnost, že se tyto důkazy měly podle tvrzení stěžovatele vztahovat k otázce existence překážky věci zahájené, se Nejvyšší správní soud touto otázkou věcně nezabýval. Námitky stěžovatele směřující proti právnímu názoru městského soudu k otázce litispendence jsou proto přípustné.

[36] Přípustné jsou také námitky, v nichž stěžovatel vytkl napadenému rozsudku nepřezkoumatelnost, protože nebyly a nemohly být předmětem přezkumu k předchozí kasační stížnosti.

[37] Kasační stížnost je v uvedeném rozsahu přípustná.

IV.b Důvodnost kasační stížnosti

[38] Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[39] Kasační stížnost není důvodná.

[40] Nejvyšší správní soud neshledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Městský soud postupoval v souladu se závazným právním názorem vysloveným v rozsudku č. j. 1 As 22/2015 – 143. Řádně odůvodnil, z jakých důvodů nepovažoval za nezbytné provést důkazy navržené stěžovatelem, a následně posoudil otázku překážky věci zahájené podle obsahu spisů. Stěžovatel namítá nedostatečnost závěrů městského soudu k otázce litispendence a tvrdí, že se městský soud vyhnul žalobní argumentaci. Ve skutečnosti však stěžovatel brojí proti důvodům, na kterých je tento rozsudek založen a stejně jako v případě jeho tvrzení o nepřezkoumatelnosti rozsudku č. j. 1 As 22/2015 – 143 zaměňuje svůj nesouhlas s věcným posouzením za nepřezkoumatelnost.

[41] Městský soud dostatečně jasně a srozumitelně vysvětlil, že totožnost předmětu řízení zahájených žádostmi žalobce u různých vysokých škol zakládá skutečnost, že má být obecně uznáno, zda je konkrétní zahraniční vzdělání žalobce rovnocenné. Správnost závěru žalovaného o existenci překážky věci zahájené pak městský soud dovodil ze skutečnosti, že stěžovatel podal první žádost o uznání svého zahraničního studia v oboru Právo a právní věda dne 29. 11. 2010 u Západočeské univerzity v Plzni. Řízení o této žádosti nebylo ke dni vydání nyní napadeného rozhodnutí žalovaného ukončeno.

[42] Závěry městského soudu považuje Nejvyšší správní soud nejen za dostatečné, ale i za souladné s dosavadní judikaturou Nejvyššího správního soudu ve skutkově a právně obdobných věcech, v nichž se soud zabýval shodnými žádostmi podanými stěžovatelem u Univerzity Palackého a Masarykovy univerzity (viz rozsudky č. j. 9 As 286/2015 – 60 a č. j. 6 As 153/2014 – 108, ústavní stížnost stěžovatele proti posledně uvedenému rozsudku Ústavní soud odmítl jako zjevně neopodstatněnou usnesením ze dne 29. 10. 2015, sp. zn. III. ÚS 1369/15). Tyto rozsudky nejsou vzájemně rozporné, jak tvrdil stěžovatel v replice. Nejvyšší správní soud se v rozsudku č. j. 9 As 286/2015 – 60 neodchýlil od svých dříve vyslovených závěrů, naopak z rozsudku č. j. 6 As 153/2014 – 108 vycházel a výslovně na něj odkazoval. Skutečnost, že dané rozsudky vysvětlují stěžovateli jinými slovy shodné řešení sporu, nezpůsobuje jejich rozpornost a nezakládá povinnost Nejvyššího správního soudu postupovat v nyní posuzované věci podle § 17 s. ř. s.

[43] Nejvyšší správní soud se již v uvedených předchozích řízeních vypořádal s nyní uplatněnými argumenty stěžovatele k otázce litispendence a neshledal důvod se od svých dříve vyslovených závěrů odchýlit. Na tomto místě postačí shrnout, že soud považuje pro posouzení totožnosti předmětu řízení za rozhodné následující okolnosti. Stěžovatel podal u Západočeské univerzity a u Univerzity Karlovy žádost o uznání totožného zahraničního vysokoškolského studia. Obě žádosti přitom vycházely ze stejného skutkového základu, totiž skutečnosti, že prostřednictvím Mezinárodního institutu podnikatelství a práva stěžovatel získal na Zakarpatské univerzitě titul magistr práva. Právě toto vzdělání požadoval stěžovatel v obou případech uznat. Pro posouzení existence překážky litispendence není podstatné, jak konkrétně probíhá proces uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a na základě čeho správní orgán rozhoduje, ale podstatné je, co je předmětem řízení. Za předmět řízení pak nelze považovat způsob, jakým správní orgány rozhodují. Jak již bylo výše uvedeno, předmětem řízení je v daném případě vždy uznání konkrétního vzdělání stěžovatele.

[44] Soud proto považuje za nepochybné, že podáním žádosti o uznání předmětného studia u Západočeské univerzity vznikla překážka věci zahájené do doby, než daná univerzita o žádosti rozhodla. Stěžovatel nemůže podat žádost o nostrifikaci u několika správních orgánů současně, ale pokud je jeho žádost jedním z příslušných správních orgánů zamítnuta, nebrání mu překážka věci rozhodnuté, aby postupně podal žádosti u dalších veřejných vysokých škol. Tato překážka nastává až kladným rozhodnutím o žádosti. Stěžovatel proto nebyl shledáním překážky věci zahájené v posuzované věci zkrácen na svých právech. Postup, který zvolil, ovšem zákon vylučuje. Naopak žalovaný postupoval právem aprobovaným (ba dokonce vyžadovaným) způsobem, když napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.

[45] Soud již také opakovaně stěžovateli vysvětlil, že pro hodnocení překážky věci zahájené není rozhodné stěžovatelovo tvrzení o tom, že se při uznávání zahraničního vysokoškolského vzdělání a kvalifikace vytvořila správní praxe spočívající v porovnání dvou konkrétních studijních programů, přičemž se podle stěžovatele nevychází pouze z hrubých rysů programů. Vytvoření správní praxe v tom smyslu, jak ji prezentuje stěžovatel (aniž by Nejvyšší správní soud činil jakékoliv závěry o tom, zda taková praxe existuje či nikoliv), nesouvisí s otázkou existence překážky litispendence, ale může mít vliv pouze na meritorní posouzení žádosti, resp. správnosti zamítnutí žádosti. V daném případě však bylo rozhodnuto procesně, a předestřená otázka tudíž není předmětem tohoto řízení. Z téhož důvodu nebylo třeba provádět důkazy, které měly podle stěžovatele prokazovat správní praxi a porovnávání „*hrubých rysů společných všem obdobným studijním programům*“ (viz výše odst. [17]).

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[46] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[47] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu